

CURTEA SUPREMĂ DE JUSTIȚIE

DECIZIE

18 noiembrie 2014

mun. Chișinău

Colegiul lărgit în componența:

președinte – Petru Ursache,

judcători – Nadejda Toma, Ghenadie Nicolaev, Vladimir Timofti, Petru Moraru,

judcând, fără citarea părților la proces, recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin, și de avocatul Cazanir Vitalie, care reprezintă interesele părții vătămate SRL „AutoMall” împotriva deciziei Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2014, în cauza penală în privința lui

Caranicolov Serghei Stepan, născut la 30 decembrie 1978, originar și domiciliat în mun. Chișinău, str. Brîncuși, 138 B.

Datele referitoare la termenul de examinare a cauzei:

- 1. Prima instanță: 12.10.2011 – 05.11.2013,*
- 2. Instanța de apel: 31.01.2014 – 03.04. 2014,*
- 3. Instanța de recurs: 28.08.2014 – 18.11.2014.*

CONSTATĂ:

1. Prin sentința Judecătoriei Rîșcani, mun. Chișinău din 05 noiembrie 2013 Caranicolov Serghei a fost recunoscut vinovat și condamnat în baza art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal la 3 ani închisoare, cu privarea de dreptul de a practica orice activitate legată de răspundere materială pe un termen de 3 ani.

Conform art. 90 Cod penal, s-a dispus suspendarea condiționată a executării pedepsei pe un termen de probă de 3 (trei) ani, cu obligarea inculpatului de a recupera părții civile prejudiciul material cauzat în termen de 2 (doi) ani.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, dispunându-se încasarea de la Caranicolov Serghei în beneficiul ÎM „Auto Mall” SRL a prejudiciului material cauzat în sumă de 43 805,10 lei.

2. Potrivit sentinței s-a stabilit că, inculpatul Caranicolov S., fiind angajat în funcția de depozitar la SRL „Auto Mall”, situat pe str. Petricani, 17, mun. Chișinău, la 13.07.2011, avînd scopul sustragerii pe ascuns a bunurilor altei persoane, a sustras piese auto, conform procesului-verbal și actului de verificare a inventarierii la ÎM „Auto Mall” SRL din 13-15 iulie 2011, cauzîndu-i ÎM „Auto Mall” SRL o daună materială considerabilă în sumă de 43 806 lei.

3. Sentința a fost atacată cu apel de către avocatul Russ S. în numele inculpatului Caranicolov S., care a solicitat casarea acesteia și pronunțarea unei noi hotărâri de achitare a inculpatului Caranicolov S., din următoarele motive:

1) *Prima instanță a ignorat argumentul apărării că la angajarea lui Caranicolov Serghei în calitate de depozitar nu a fost efectuată o inventariere, care era obligatorie.*

Apelantul a indicat asupra faptului că inculpatului Caranicolov S. i se incriminează comiterea infracțiunii de delapidare a averii străine, care i-a fost încredințată în administrare. În respectiva speță inculpatul se învinuiește că a delapidat o anumită cantitate de piese auto din depozitul, unde activa în calitate de cel de-al doilea depozitar.

Reieșind din materialele cauzei, pînă la angajarea lui Caranicolov S. la depozitul din speță activau concomitent 2 depozitari: Solomon Roman și Anton. Ulterior, depozitarul Anton a fost înlocuit cu inculpatul Caranicolov S..

Este evident necesar și absolut normal ca la plecarea din funcție a unui depozitar și angajarea altuia să se stabilească care este starea lucrurilor în depozit, să fie stabilit ce cantitate de bunuri primește în gestiune noul depozitar, care l-a înlocuit pe cel precedent. Unica modalitate legală și obligatorie de constatare a stării lucrurilor la depozit în asemenea caz este efectuarea unei inventarieri.

În acest sens, în conformitate cu prevederile imperative ale p. 6 lit. d) al Regulamentului privind inventarierea, aprobat prin Ordinul Ministrului Finanțelor din 28.04.2004, publicat în MO nr.1123 din 27.07.2004, persoanele juridice sînt obligate să efectueze inventarierea generală a patrimoniului în caz de schimbare (înlocuire) a gestionarului în ziua primirii-predării gestiunii. Depozitarul unui depozit este nu alt cîeva decît un gestionar al bunurilor aflate în depozit. În cazul dat inculpatul Caranicolov S. a fost angajat depozitar în locul unei alte persoane și urma să gestioneze bunurile din depozit împreună cu cel de-al doilea depozitar existent - Solomon Roman. Prin urmare, dispunerea unei inventarieri la angajarea inculpatului Caranicolov S. în calitate de depozitar era obligatorie, ceea ce prin încălcarea gravă a legii nu a fost făcut. În materialele cauzei nu este o careva inventariere efectuată la momentul angajării în funcția de depozitar a inculpatului Caranicolov S..

Prin urmare, nu se cunoaște care era cantitatea de piese auto prezente în depozit la momentul angajării inculpatului Caranicolov S., fiind atrasă atenția că în depozitul din speță, conform explicațiilor reprezentantului părții vătămate, se păstrează sute de mii unități de piese auto.

Apelantul, în special, a considerat ca fiind absolut greșită și ilegală poziția primei instanței, conform căreia instanța în lipsa căruiva act de inventariere la angajarea lui Caranicolov S., conchide din declarațiile acestuia că: o astfel de inventariere a fost efectuată, însă inculpatul Caranicolov S. în virtutea responsabilității sale, nu a dat importanța majoră acestui fapt.

2) *Absolut nu a fost probat unul din semnele obligatorii al componenței de delapidare și anume că inculpatului Caranicolov S. i-au fost transmise în administrare bunurile pretins delapidate.*

În opinia apelantului circumstanța de fapt primordială care urma să fie probată de acuzare și care în esență constituie obiectul material al infracțiunii de delapidare este probarea faptului că depozitarului Caranicolov S. i-a fost transmisă în administrare o anumită cantitate concret determinată de bunuri materiale și în special bunurile pretins a fi delapidate. Nu a fost întocmit nici un act de predare-primire semnat de către depozitarul Caranicolov S., cu toate că reprezentantul părții vătămate în repetate rânduri a declarat că un astfel de act, semnat de Caranicolov S. există, însă pînă la urmă nu l-a prezentat instanței.

În opinia apelantului, pentru a duce instanța în eroare partea vătămată a prezentat un act de predare-primire din 27.07.2010, care este absolut nepertinent speței din simplu motiv că conform acestuia careva bunuri a primit nu inculpatul Caranicolov S., ci cet. Solomon Roman cu un an mai devreme de angajarea lui Caranicolov S. în calitate de depozitar, act pe care Caranicolov S. evident nu l-a semnat.

Deci, în lipsa unui act de predare-primire a pieselor auto pretins delapidate, învinuirea adusă lui Caranicolov S. este absolut neîntemeiată, deoarece nu este demonstrat unul din semnele obligatorii ale componenței infracțiunii de delapidare și anume faptul că lui Caranicolov S. i-au fost transmise vre-o dată în administrare bunurile pretins delapidate.

3) *Prima instanță greșit a considerat că contractul individual de muncă nr. 50/2011 din 03.05.2011 este una din probele ce demonstrează că inculpatului Caranicolov S. i-au fost transmise în administrare bunurile materiale sustrate, întrucît contractul individual de muncă nr. 50/2011 din 03.05.2011 nu conține nici o clauză din care ar rezulta că angajatului Caranicolov S. i se transmit în administrare o listă concret determinată de bunuri materiale, adică o listă detaliată de piese auto.*

A menționat apelantul că un contract individual de muncă nici într-un caz nu poate conține o listă detaliată a bunurilor materiale, care i se transmit salariatului în administrare, și nu poate nici într-un caz înlocui un act de predare-primire. Forma și conținutul contractului individual de muncă este stabilit imperativ de legislația muncii, care nu prevede posibilitatea includerii în acest contract a clauzei, ce ar conține o listă detaliată de predare-primire a bunurilor în administrarea salariatului.

Totodată, apelantul a specificat că, prima instanță a indicat în sentință că, vinovăția inculpatului este dovedită prin contractul de muncă aflat în materialele dosarului sub numărul 8 și 9, însă apărarea a atras atenția la faptul că, în materialele cauzei există doar un singur contract individual de muncă cu nr. 50/2011 din 03.05.2011 semnat de către Caranicolov S., care se află la f. d. 8, iar contractul aflat la f. d. 9 este contractul privind răspunderea materială deplină fără dată și număr, semnat de către Caranicolov S., or, acest contract de asemenea nu conține nici o prevedere că salariatului Caranicolov S. i se transmite în administrare o listă de bunuri (piese auto) concret determinate. Consideră că acest contract de răspundere materială este lovit de nulitate absolută, deoarece nu conține un element esențial și anume data la care a fost semnat.

4) *Prima instanță a ignorat argumentul apărării precum că, cu cei doi depozitari din speță urma a fi încheiat un singur contract privind răspunderea materială deplină colectivă (de brigadă) și nu cu fiecare individual în parte.*

Conform legislației muncii, cu salariații angajați în calitate de depozitari, ce urmează să activeze concomitent în cadrul unui singur depozit, unde este imposibilă delimitarea răspunderii materiale a fiecăruia, urmează a fi încheiat un contract unic privind răspunderea materială deplină colectivă (de brigadă), reieșind din prevederile art. 340 Codul muncii și nu cu fiecare în parte.

Asemenea explicații a dat și Inspekția Muncii prin informația oferită la interpelare, fapt absolut ignorat de prima instanță.

5) *Prima instanță a ignorat ilegalitățile grave comise la efectuarea inventarierilor din luna iulie anul 2011, prin ce a pus ilegal la baza sentinței o probă inadmisibilă.*

La baza sentinței, în opinia apelantului, sunt puse următoarele rezultate a unor inventarieri petrecute de întreprinderea parte vătămată, contrar prevederilor *Regulamentului privind inventarierea*, aprobat prin ordinul Ministrului Finanțelor din 28.04.2004, publicat în MO nr. 1123 din 27.07.2004, la acel moment în vigoare, și anume, procesul-verbal al inventarierii din 13-15 iulie 2011, conform căruia s-a constatat lipsa bunurilor în mărime de 43.805 lei (f. d. 17) și procesul-verbal final de verificare a inventarierii din 13-22 iulie 2011, conform căruia s-a constatat lipsa bunurilor în mărime de 66.927 lei.

În vederea demonstrării ilegalității inventarierii petrecute, apărarea a solicitat instanței obligarea părții vătămate să prezinte toate actele ce se referă la inventarierea la depozitele sale în legătură cu activitatea inculpatului Caranicolov S. din vara anului 2011, care a prezentat doar unele din actele specificate în *Regulamentul privind inventarierea*, și acelea întocmite cu încălcări grave, cum ar fi:

1. Pe parcursul desfășurării inventarierii lucrul depozitului nu a fost sistat.
2. Depozitul nu se sigila la sfârșitul fiecărei zile de inventariere.

Astfel, în cazul dat aceste prevederi legale au fost totalmente ignorate de către Comisia de inventariere, reieșind din declarațiile președintelui Comisiei N. Jeliuc, care a explicat instanței că pe toată perioada cât a durat inventarierea depozitul continua nestingherit să funcționeze, adică să primească și să elibereze marfă, iar la sfârșitul zilei de inventariere nimeni nu sigila depozitul. Cheile rămâneau la cel de-al doilea depozitar Solomon R., care după plecarea Comisiei de inventariere era liber să scoată și să introducă bunuri în depozit. Acest dubiu, în opinia apelantului, de asemenea nu a fost înlăturat.

Apărarea a considerat că, inventarierea efectuată de întreprinderea parte vătămată conține și o mulțime de încălcări și ilegalități, care în ansamblu lovesc cu nădăjdie absolută rezultatele acestei inventarieri efectuate cu încălcare gravă a legislației în vigoare.

6) *Prima instanță neîntemeiat a respins cererea apărării privind dispunerea unei expertize judiciar-contabile.*

Astfel, prima instanță necățînd la argumentele aduse de apărare în vederea ilegalităților și dubiilor inventarierilor petrecute, precum și necesității concluziilor unor specialiști în domeniul financiar-contabil în acest sens, neîntemeiat a respins demersul apărării privind dispunerea unei expertize judiciar – contabile, care să răspundă la principala întrebare - este sau nu efectuată în condițiile legii inventarierea din luna iulie 2011. Prin acest refuz prima instanță a omis posibilitatea de-a releva toate circumstanțele importante a cauzei, precum și a încălcat dreptul inculpatului de a prezenta probe în vederea nevinovăției sale.

7) Prima instanță neîntemeiat a pus la baza sentinței declarațiile martorilor acuzării, care au declarat că în vara anului 2011 Caranicolov S. le-a propus să procure sau chiar le-a vîndut anumite piese de la autovehicule, însă de către acuzatorul de stat nu au fost prezentate probe, precum că piesele procurate de către martori de la Caranicolov S. sunt anume de la depozitul părții vătămate. Aceste piese nici nu au fost ridicate în calitate de corpuri delictive sau măcar n-au fost stabilite datele de identificare a acestor piese, ca seria de producere etc., prin ce să fie posibil de stabilit dacă piesele date fac parte din partida importată de ÎM "Auto Mall" SRL.

Prima instanță a ignorat absolut declarațiile inculpatului, care a recunoscut că practica vînzarea pieselor auto, însă acestea nu le sustrăgea de la depozitul unde lucra, ci erau aduse din străinătate de un prieten, care fiind audiat a confirmat acest fapt.

8) Prima instanță a ignorat poziția dubioasă a părții vătămate și, în special, în ceea ce ține de cuantumul valorilor materiale pretins sustrate de către inculpatul Caranicolov S., întrucît inițial a indicat valoarea pieselor auto sustrate de 43.806 lei, iar ulterior, la înaintarea acțiunii civile (f.d. 101), deja era indicată suma prejudiciului de 66.927 lei.

Apărarea a menționat, că această sumă a fost ignorată de acuzare, fiind lăsată învinuirea în limitele valorii inițiale de 43.806 lei.

9) Prima instanță a încălcat grav principiul prezumției nevinovăției, interpretînd numeroasele dubii esențiale exclusiv în defavoarea inculpatului, deoarece toată acuzarea este bazată doar pe dubii esențiale neînlăturate.

4. Prin decizia Colegiului Penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2014 apelul a fost admis, casată total hotărîrea atacată și pronunțată o nouă hotărîre potrivit modului pentru prima instanță, prin care Caranicolov S. a fost recunoscut și condamnat în baza art.186 alin.(1) Cod penal la amendă în mărime de 150 (o sută cincizeci) unități convenționale, echivalentul a 3 000 (trei mii) lei.

Acțiunea civilă a fost admisă parțial, dispunîndu-se încasarea din contul inculpatului Caranicolov Serghei Stepan în folosul ÎM „Auto Mall” SRL prejudiciul material în valoare de 4800 (patru mii opt sute) lei.

5. În motivarea soluției adoptate, instanța de apel a constatat că, inculpatul Caranicolov S., fiind angajat la depozitul ÎM „Auto Mall” SRL, situată pe str. Petricani, 17, mun. Chișinău, la 13.07.2011, avînd acces la bunurile materiale, urmărind scopul de profit, a sustras pe ascuns piese auto: un reductor de pornire cu prețul de 200 lei; 10 reductoare cu prețul de 300 lei, o unitate, în total - 3000 lei și diferite

piese auto cu prețul total de 1600 lei, cauzându-i ÎM „Auto Mall” SRL o daună materială considerabilă în sumă de 4800 lei.

Acțiunile inculpatului au fost calificate în baza art. 186 alin. (1) Cod penal – „furtul, adică sustragerea pe ascuns a bunurilor altei persoane”.

Instanța de apel a conchis că vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei constatate este dovedită prin probele administrate în cauză, și anume:

- declarațiile reprezentantului părții vătămate, Cazanir V.;
- declarațiile martorilor Graciov S., Iabandji Al., Solomon R., Zgardan S., Tonciu S., Iamov Al., Badiuc A., Jaliuc N.;
- contractul individual de muncă nr.50/2011 din 03.05.2011, pe numele lui Caranicolov S., angajat în calitate de depozitar la ÎM „Auto Mall” SRL (f.d.8-9);
- ordinul de angajare nr.34 din 03.05.2011 pe numele lui Carnicolov S. (f.d.109);
- procesul - verbal al inventarierii la ÎM „Auto Mall” SRL din 13-15 iulie 2011, prin care s-a constatat lipsa bunurilor în mărime de 43 805,10 lei (f. d. 17);
- procesul - verbal final de verificare a inventarierii din 13-22 iulie 2011 la ÎM „Auto Mall” SRL, conform căruia s-a constatat lipsa bunurilor în mărime de 66 927,54 lei (f.d. 18-132).

Instanța de apel a considerat că, din materialul probator administrat al cauzei s-a constatat cu certitudine, că sustragerea a fost săvârșită de inculpat, căruia nu i s-au încredințat bunurile materiale, însă el a avut acces la ele în legătură cu munca îndeplinită, astfel acțiunile lui trebuie să fie încadrate drept sustragere prin furt, deoarece partea acuzării n-a prezentat probe, ce ar confirma, că inculpatului i s-au încredințat bunurile materiale în mărime de 66 927,54 lei, că acesta, conform funcțiilor de serviciu, raporturilor contractuale sau însărcinării speciale a proprietarului, îndeplinea acțiuni de dispunere, administrare, transportare sau păstrare a acestor bunuri materiale.

Totodată, instanța de apel a menționat că probele prezentate în sprijinul învinuirii dovedesc numai sustragerea pe ascuns a pieselor auto în suma de 4800 lei, deoarece nu există dovezi incontestabile referitor la celelalte bunuri materiale incriminate, ca fiind însușite de inculpat.

Instanța de apel a indicat că, în conformitate cu prevederile articolelor 101 și 414, alin.(2) Cod de procedură penală, a apreciat fiecare probă administrată în cauză în parte din punct de vedere al pertinentei, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu - din punct de vedere al coroborării lor, și a considerat dovedită vinovăția inculpatului în săvârșirea faptei constatate, iar nerecunoașterea vinovăției nu echivalează cu achitarea inculpatului, de vreme ce versiunea inculpatului nu a fost probată și urmărește scopul de a evita răspunderea penală pentru fapta săvârșită. Astfel, motivele invocate de către inculpat în susținerea nevinovăției de săvârșirea faptei imputate, au fost considerate de către instanța de apel ca nefondate.

La stabilirea categoriei și măsurii de pedeapsă, instanța de apel a ținut seama de prevederile art. 7, 61, 64, 75 Cod penal, de circumstanțele cauzei, gravitatea

infracțiunii, motivul acesteia, persoana celui vinovat, care se caracterizează pozitiv, iar în scopul corectării și reeducării inculpatului, precum și prevenirea săvârșirii de către el a unor noi infracțiuni, a considerat oportună aplicarea pedepsei cu amendă în măsura prevăzută de sancțiunea normei penale speciale.

6. Decizia instanței de apel este atacată cu recursuri ordinare de către procurorul Procuraturii de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron C. și de avocatul Cazanir V., care reprezintă interesele părții vătămate SRL „Auto Mall”.

6.1. În motivarea recursului procurorul a invocat art. 427 alin.(1) pct. 6) Cod de procedură penală – *„instanța de apel nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel sau hotărârea atacată nu cuprinde motivele pe care se întemeiază soluția sau instanța a admis o eroare gravă de fapt, care a afectat soluția instanței”*, întrucât instanța de apel, constatând o altă faptă, urma să analizeze și să cerceteze probele în ansamblu, detaliat, însă aceasta s-a limitat doar la enumerarea probelor.

Consideră că, instanța de fond corect a cercetat și apreciat probele administrate în cauză, care dovedesc cu certitudine vinovăția inculpatului Caranicolov S. de săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal.

Mai mult ca atât, menționează că instanța de apel a dispus casarea unei sentințe neexistente, fiind indicat în partea introductivă cât și în partea dispozitivă *„casarea sentinței judecătoreiei Centru mun. Chișinău din 26.09.2013”*, cu toate că a fost contestată sentința judecătoreiei Rîșcani mun. Chișinău din 05.11.2013.

Solicită, casarea hotărârii atacate, cu menținerea hotărârii primei instanțe, fără modificări, deoarece apelul avocatului a fost admis în mod greșit.

6.2. Avocatul Cazanir V., care reprezintă interesele părții vătămate SRL „Auto Mall”, în motivarea recursului a invocat art. 427 alin.(1) pct. 12) Cod de procedură penală – *„faptei săvârșite i s-a dat o încadrare juridică greșită”*, solicitând casarea deciziei instanței de apel, cu menținerea hotărârii primei instanțe, deoarece instanța de apel incorect a ajuns la concluzia că în acțiunile inculpatului Caranicolov S. nu sunt întrunite elementele infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal – *„delapidarea averii străine”*, recalificându-i acțiunile acestuia în baza art. 186 alin. (1) Cod penal – *„furtul”*.

Consideră că, toate probele administrate în cauză dovedesc vinovăția lui Caranicolov S. în săvârșirea infracțiunii prevăzute de art.191 alin.(2) lit. c) Cod penal, în baza căruia a fost condamnat de către instanța de fond, care la rîndul său a cercetat sub toate aspectele probele prezentate de către procuror în sprijinul acuzării.

Referitor la suma prejudiciului de 4800 lei o consideră arbitrată, nemotivată și neargumentată, constatată de instanța de apel ca prejudiciu cauzat în urma acțiunilor ilegale a lui Caranicolov S., întrucât instanța de apel doar formal a indicat că în rest delapidarea nu a fost dovedită.

7. În conformitate cu prevederile art. 431 alin.(1) pct.11) Cod de procedură penală, inculpatul Caranicolov S. a depus referință privind opinia sa asupra

recursurilor declarate, solicitînd respingerea acestora ca inadmisibile, cu adoptarea unei hotărîri de achitare, pe motivul că fapta nu întrunește elementele infracțiunii.

8. Judecînd recursurile ordinare în raport cu materialele cauzei și motivele invocate, Colegiul lărgit consideră că recursurile urmează a fi admise din următoarele considerente.

Conform prevederilor art. 435 al.(1) p. 2) lit. c) Cod de procedură penală, judecînd recursul, instanța de recurs este în drept să-l admită, să dispună rejudecarea cauzei de către instanța de apel, în cazul în care eroarea judiciară nu poate fi corectată de către instanța de recurs.

Conform art. 414 alin.(1) Cod de procedură penală, instanța de apel, judecînd apelul, verifică legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate pe baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din dosar și oricăror probe noi prezentate în ședința instanței de apel sau se poate proceda la cercetarea suplimentară a probelor administrate de prima instanță.

Art. 414 al. (2) Cod de procedură penală, reieșind din faptul că apelul constituie o continuare a judecării fondului cauzei, prevede posibilitatea ca instanța să dea o nouă apreciere probelor administrate în fața primei instanțe.

Astfel instanța de apel, soluționînd apelul, poate să caseze (desființeze) sentința primei instanțe și să pronunțe o nouă hotărîre, potrivit modului stabilit pentru prima instanță, adoptînd una din soluțiile pe care le poate pronunța prima instanță, prin aprecierea temeiniciei sau netemeiniciei învinuirii, dispunînd, după caz, condamnarea, achitarea inculpatului sau încetarea procesului penal.

În această ipoteză, apelul are caracterul unei căi de atac de reformare, în sensul că instanța de apel, după desființarea hotărîrii atacate, procedează ea însăși, ca instanță de control judiciar, la înlăturarea erorilor constatate, pronunțînd o nouă hotărîre.

Astfel, instanța de apel rejudecă fondul cauzei ca instanță de apel, și nu ca primă instanță, prin modificarea gradului de jurisdicție.

Efectul devolutiv nu promovează o reeditare de către instanța de apel a judecării care a avut loc în prima instanță, ci o nouă judecată, cu caracter autonom, care are ca obiect reexaminarea acelor dispoziții din hotărîre, care au fost greșit sau nelegal soluționate.

În consecință, potrivit prevederilor art.414 Cod de procedură penală, chestiunile de fapt asupra cărora s-a pronunțat ori trebuia să se pronunțe prima instanță și care, prin apel, se transmit instanței de apel sînt următoarele: dacă fapta reținută ori numai imputată a fost săvîrșită ori nu; dacă fapta a fost comisă de inculpat și, dacă da, în ce împrejurări a fost comisă; în ce constă participația, contribuția materială a fiecărui participant; dacă există circumstanțe atenuante și agravante; dacă probele corect au fost apreciate; dacă toate în ansamblu au fost apreciate de prima instanță prin prisma cumulului de probe anexate la dosar, în conformitate cu art.101 Cod de procedură penală.

În ce privește chestiunile de drept pe care le poate soluționa instanța de apel, acestea sînt: dacă fapta întrunește elementele infracțiunii; dacă infracțiunea a fost

corect calificată; dacă pedeapsa a fost individualizată și aplicată just; dacă normele de drept procesual, penal, administrativ ori civil au fost corect aplicate.

În cazul în care se constată încălcări ale prevederilor legale referitoare la chestiunile menționate, hotărîrea instanței de fond urmează a fi desființată, cu rejudecarea cauzei.

Instanța de apel este obligată să se pronunțe asupra tuturor motivelor invocate în apel. Nepronunțarea instanței de apel asupra tuturor motivelor invocate echivalează cu nerezolvarea fondului apelului și, în acest caz, decizia urmează a fi casată, cu rejudecarea cauzei în apel, așa cum cere art. 435 Cod de procedură penală, deoarece o asemenea eroare judiciară nu poate fi corectată în instanța de recurs.

Verificând argumentele invocate în recursurile depuse în raport cu materialele cauzei, Colegiul constată că instanța de apel la examinarea cauzei a comis erori de drept ce nu pot fi corectate în instanța de recurs, pronunțînd soluția sa fără respectarea prevederilor legale, a jurisprudenței CEDO, precum și a practicii judiciare stabilite.

Colegiul lărgit menționează că aprecierea probelor este unul din cele mai importante momente ale procesului penal, deoarece întregul volum de muncă depusă de către organele de urmărire, instanțele judecătorești, cât și de părțile din proces, se concretizează în soluția ce va fi dată în urma acestei activități. Aprecierea probelor după intima convingere trebuie să se bazeze pe prevederile legale. Convingerea intimă se întemeiază pe examinarea tuturor probelor în ansamblu, sub toate aspectele complet și obiectiv.

Legea stabilește că probele admisibile sunt apreciate după pertinența, concludența și utilitatea acestora. De menționat că proba trebuie apreciată și după veridicitatea acesteia. Veridicitatea probelor poate fi caracterizată ca o corespundere a datei de fapt examinată de către instanță cu realitatea pe care o probează această dată. Toate probele în ansamblul lor sunt apreciate din punctul de vedere al coroborării lor.

În această ordine de idei, Colegiul lărgit constată că, instanța de apel, judecînd apelul declarat de avocatul Russ S. în numele inculpatului, nu a verificat legalitatea și temeinicia hotărîrii atacate în baza probelor examinate de prima instanță, conform materialelor din cauza penală, și nu s-a pronunțat asupra tuturor motivelor invocate în apel, indicate în pct. 3 al prezentei decizii, constatînd, fără a-și motiva decizia, că inculpatul a săvîrșit o infracțiune prevăzută de art. 186 alin. (1) Cod penal, fără a fi dată o analiză amplă tuturor probelor administrate în cauza dată, din punct de vedere al pertinenței, concludenței, utilității și veridicității ei, iar toate probele în ansamblu – din punct de vedere al coroborării lor.

În aceste condiții, Colegiul concluzionează că argumentele recurențelor cu privire la faptul că instanța de apel nu a dat apreciere probelor administrate pe caz, și-a găsit confirmare, de aceea rezultatele activității organului de urmărire penală și baza probatorie propusă de partea acuzării și partea apărării în cadrul acestei cauze penale, urmează a fi verificată de către instanța de apel la rejudecarea cauzei, în ședințele de judecată publice, cu respectarea drepturilor procesuale ale

persoanelor implicate pe caz, respectându-se principiul contradictorialității procesului penal și legalității armelor în proces, stipulat la art. 24 Cod de procedură penală, ceea ce nu a fost efectuat.

Erorile procesuale admise de către Curtea de apel Chișinău, în opinia Colegiului, cad sub incidența prevederilor art. 427 alin. (1) pct. 6) Cod de procedură penală, și nu pot fi corectate în ordinea procedurii de recurs.

Din considerentele expuse, Colegiul lărgit constată, că totalitatea circumstanțelor menționate în prezenta decizie confirmă necesitatea casării deciziei instanței de apel cu remiterea cauzei la rejudecare în instanța de apel în alt complet de judecată, în cadrul căreia urmează a fi apreciate la modul convenit de către instanța de apel fiecare probă în parte și toate probele în cumul în scopul adoptării unei soluții corecte.

La rejudecarea cauzei instanța de apel urmează să se conducă de prevederile art. 436 Cod de procedură penală, care stabilesc procedura de rejudecare și limitele acesteia, să se pronunțe în strictă conformitate cu prevederile legii procesual-penale asupra tuturor motivelor invocate în apel de către apărător, asupra celor indicate în prezenta decizie, precum și să dea răspuns la toate argumentele invocate atât în apel cât și în recursurile invocate.

Instanța de apel urmează să verifice și să aprecieze profund probele administrate și examinate în instanță, să le dea apreciere convenită cu argumentarea admisibilității sau inadmisibilității fiecărei probe examinate, ținând cont de motivele casării deciziei atacate, de prevederile practicii judiciare stabilite, de practica relevantă a CEDO, să înlăture omisiunile admise și să pronunțe o hotărâre legală și întemeiată, în conformitate cu prevederile art. 417 Cod de procedură penală.

9. În conformitate cu art. 434, art.435 alin.(1) pct.2) lit.c) Cod de procedură penală, Colegiul lărgit,

DECIDE:

Admite recursurile ordinare declarate de procurorul în Procuratura de nivelul Curții de Apel Chișinău, Miron Constantin, și de avocatul Cazanir Vitalie, care reprezintă interesele părții vătămate SRL „AutoMall”, casează total decizia Colegiului penal al Curții de Apel Chișinău din 03 aprilie 2014, în cauza penală în privința lui **Caranicolov Serghei Stepan**, și dispune rejudecarea cauzei de către aceeași instanță, în alt complet de judecată.

Decizia nu este susceptibilă de a fi atacată.

Publicată integral la **30 decembrie 2014.**

Președinte:

Petru Ursache

Judecători:

Nadejda Toma

Ghenadie Nicolaev

Vladimir Timofti

Petru Moraru